

Vestens mummespil

Flensborg Avis | Onsdag 6/5, 2015 | Side 19 | 1445 ord |

Krims tilhørsforhold til Ukraine er en kortvarig historisk parentes. Derfor kan man anse det for at være rimeligt, at halvøen er kommet tilbage til Rusland. Vesten bør finde sammen med Rusland i kampen mod vor tids reelle og største trussel: den islamistiske terror

Af Bo Torp Pedersen

Den 17. april tikkede et telegram ind på redaktionerne fra Ritzaus Bureau, som gengav oplysninger fra den amerikanske hær om, at omkring 300 amerikanske faldskærms-soldater er ankommet i Ukraine. De skal – i foreløbig seks måneder – uddanne og træne tre bataljoner af den ukrainske hær med henblik på kampene i det østlige Ukraine.

Det er én af den sidste tids mest opsigtsvækkende nyheder, som vækker mindelser om, hvordan USAs krig mod Vietnam begyndte. Nu går den amerikanske hær ind i et europæisk land. Det sker i en situation, hvor USA i propagandakrigen gør alt for at få os til at glemme skandalerne om USAs overvågning af venligtsindede lande og toppolitikere i Europa, og hvor de dominerende medier i samklang med de ledende politikere i Vesten til gengæld gør alt for at skabe et billede af, at der kun er én skurk i den ukrainske konflikt, nemlig Ruslands præsident Vladimir V. Putin.

Det nye Rusland

Jeg vil ikke hævde, at Putin er en forbilledlig leder eller Rusland et forbilledligt demokrati. Men det nye Rusland er ikke det samme som Sovjetrusland – og det er utroligt, at vi allerede har »glemt« kommunismens fald. Rusland er kommet videre. Der er sket fremskridt, også under Putin. Men Vestens dominerende medier og politikere har reageret retro-aktivt: tilbage til det gamle koldkrigsskema og ingen omtanke. Alt bliver vendt og drejet mod Rusland, og alt, der kunne nuancere billedet eller ligefrem afsløre helt andre 'skurke', undertrykkes.

Krim burde slet ikke være til diskussion i den aktuelle Rusland-Ukraine konflikt. Det er kun rimeligt, at Krim igen er blevet en del af Rusland. Krims tilhørsforhold til Ukraine er en kortvarig historisk parentes: Krims befolkning har altid været altovervejende russisk, og halvøen har i århundreder været en del af Rusland, så hvorfor skal vi pludselig respektere, at den kommunistiske diktator Nikita S. Khrusjtjov i ét af hans impulsive øjeblikke besluttede at forære Krim til Ukraine i 1954? Det var dengang en ubetydelig formalitet, for Ukraine var både med og uden Krim en del af hele den sovjetstat, Khrusjtjov regerede. Jo, Krim kunne være vendt tilbage Rusland på en anden og »finere« måde, end det skete i 2014, men der er ingen grund til at tro, at en internationalt overvåget folkeafstemning havde givet et andet resultat end den afstemning, der faktisk blev gennemført.

USAs brudte løfte til Gorbatjov

Må jeg minde om Mikhail S. Gorbatjov? Engang var han Vestens »darling«, den store reformator, men pludselig blev han set som en »taber«. Vesten fandt en ny »darling« i Boris N. Jeltsin, som blev det nye Ruslands første folkevalgte præsident, men hvis styre og

økonomiske politik blev en katastrofe for det russiske samfund. Jeltsin satte dumaen ud af kraft og gav fri bane for alskens spekulanter og oligarker, som frarøvede staten og den jævne befolkning enorme værdier. Mens Jeltsin blev Vestens yndling, blev Gorbatjov gemt af vejen, og i dag er han en ubekvem røst.

Vesten vil ikke høre ham fortælle, hvordan USA i 1990-91 lovede ham, at NATO ikke ville blive udvidet i østlig retning – et løfte der blev givet Gorbatjov til gengæld for hans ja til et forenet Tyskland (jfr. Philip Zelikov, Condoleezza Rice, Stephen Szabo). Mens det nye Rusland med Putin i spidsen bliver kritiseret for indblanding i f. eks. Ukraine, taler de dominerende vestlige medier ikke om USAs eller EUs indblanding. Nu hævdes det, at Rusland er et »imperium«, der søger ekspansion, men det er jo EU og NATO, der ekspanderer. NATO har – stik imod det løfte, James A. Baker i sin tid personligt gav Gorbatjov – ekspanderet i østlig retning. Det er fuldt forståeligt, at lande som Polen og Tjekkiet gerne ville i både NATO og EU; deres dårlige erfaringer med den gamle Sovjetunion sidder dybt i dem og lader sig let »overføre« til det nye Rusland, alene fordi Rusland er et stort land, men der foreligger ingen aktuelle russiske trusler mod de baltiske lande, Polen eller Tjekkiet. NATO kunne have sagt nej til at optage flere lande, ja, hvorfor blev NATO simpelt hen ikke nedlagt, som Warszawa-pagten blev det i 1991? NATO giver ingen mening i den aktuelle krig mod (islamistisk) terror - en terror, som møder os ikke kun »udefra«, men også midt i vore egne samfund.

Ukraine mellem øst og vest

Hvad var det egentlig, der skete, da Viktor F. Janukovitj i 2010 blev præsident i Ukraine? Jeg vil heller ikke på nogen måde idealisere Janukovitj, men valget af ham var næppe mere korrupt og misvisende end andre valg i Ukraine. I modsætning til andre tidligere kommunistiske østeuropæiske lande er Ukraine ikke kommet videre. Som sine forgængere formåede eller nåede Janukovitj ikke at »normalisere« Ukraine, men nok at berige sig selv og sin familie, og i 2013 opstod der igen demonstrationer i hovedstaden Kyiv.

Demonstranterne mente, at en tilnærmelse til og et samarbejde med EU var løsningen på problemerne, og Janukovitj indledte forhandlinger med EU. Det stod rigtig skidt til, og Janukovitj havde brug for helt kontante løfter, men – modsat det, der siden skete – ville EU ikke give eller love ham noget som helst konkret, og så søgte han mod Rusland. EUs »spil« gik vist hen over hovedet på demonstranterne i Kyiv, Majdan-bevægelsen, som blev stadig mere voldelig. Vinteren 2013-14 blev regeringsbygninger besat. Den vold, visse demonstranter udøvede, blev mødt af skarpskydende specialenheder fra politiet, hvilket resulterede i døde og sårede (dødstal varierer mellem 11 og 77). Lovløsheden eskalerede, og Janukovitj flygtede ud af landet d. 21/ 2 2014; han lever nu i eksil i Rusland.

Hvad skete der egentlig i de vinterdage? Siden har det vist sig, at det ikke kun var politiet, som skød med skarpt på Majdanpladsen, men også lejesvende med tilknytning til partier i den nuværende regerings-koalition (jfr. BBC News). Og hvorfor var der pludselig flertal i det ukrainske parlament for at afsætte Janukovitj, som man gjorde d. 22/ 2 2014 i strid med den daværende grundlov? Og hvem er de nye ledere i Ukraine, som Vesten åbenbart har tillid til?

Hvem er Arseni Jazenjuk, som blev formand for det ukrainske parlament og senere statsminister? Det vides, at han gjorde karriere i bankverdenen og parallelt hermed opnåede nogle politiske tillidsposter. Jazenjuk etablerede i 2007 en fond, som finansieres med tilskud fra NATO, USAs udenrigsministerium, USAs National Endowment for Democracy, det britiske Chatham House, osv.. Og hvem er præsident Petro O. Porosjenko? Det er en erhvervsdrivende, som blev rig på fremstilling og salg af slik, konfekt, chokolade, osv. – deraf tilnavnet »chokoladekongen« . Denne succes gjorde det muligt for ham at

investere i skibsværfter, våben-og bilindustri, forsikringselskaber, medievirksomheder, m. v.. Også Petrosjenko har en fond: Den er tilknyttet den EU-venlige »tænketaank« European Policy Centre. Og som et sidste eksempel på »de nyes« identitet: I december 2014 blev en tidligere medarbejder i det amerikanske udenrigsministerium og senere investeringsmedarbejder i en stor bank, Natalia Jaresko, i al hast gjort til ukrainsk statsborger, hvorefter hun blev Ukraines nye finansminister.

Vestligt mummespil

Hvad ligner dette? Jeg vil mene, at der er tale om vestlig indblanding og vestligt mummespil. Økonomiske tilskud er blevet brugt som afpresning og løkkemad. Ydermere har både USA og EU forsøgt at genere Rusland ved også at blande sig andre nabolandes forhold, f. eks. Georgien og Bulgarien. EU ville ikke love Janukovitj økonomisk støtte, men nu flyder pengene til Ukraine: EU besluttede i december 2014 et støtte-beløb på 1,6 milliarder EUR, hvortil kommer endnu større beløb fra The International Monetary Fund. Tyskland alene har ydet en kredit til Ukraine på 1,8 milliarder EUR. Senest vil EU – via The European Endowment for Democracy – pumpe penge ind i driften af medier, som skal føre propagandakrig mod Rusland, hvis internationale TV-og internetmedie Russia Today skal 'korrigeres'.

Kamphandlingerne i det østlige Ukraine er ulykkelige, fordi det endnu engang går ud over den jævne befolkning – og fordi der fra vestlig side fremmanes en stemning, som skal motivere til militær eskalation og stigende bevillingerne til oprustning. Der er med andre ord kun én vinder, våbenindustrien, men adskillige tabere – først og fremmest befolkningerne.

Ligeså klart ansvaret for den første kolde krig kan placeres hos Stalin og Sovjetunionen, ligeså klart kan ansvaret for den nye kolde krig placeres i EU, NATO og USA. Lad os ikke glemme den frygtelige fejltagelse, da USA – blændet af gammel antisovjetisme – i 1980erne med våben og penge støttede de islamistiske terrorgrupper: Nogle af dem angreb USA selv d. 11/ 9 2001. I stedet for igen at reagere kortsynet og ubetænksomt bør Vesten hurtigst muligt finde sammen med Rusland, for vi er naturlige allierede i kampen mod vor tids reelle og største trussel: den islamistiske terror. Den kamp er meget mere kompliceret end gammeldags koldkrig med Rusland, men det er den kamp, som er afgørende for den vestlige verdens eksistens.

Bo Torp Pedersen er mag. art. og bosat i København.